

SÊ ROJ LI DERVEYÎ WELAT JI BO L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Wê sibehê dema ku ew hat ku min li ber avahiya min bigire, pir zû bû — ev awayê wî yê xebatê bû. Wî her tim digot ku zêr di devê sibehê de ye, û çi dikî, çi berhem dikî wê demê, piştî nîvro tu carî nayê dubarekirin. Saet 5:30 bû. Wî, nîvî bi henek, ji min re got ku pasaporta xwe bîne, û min di cih de bersiv da û jê xwest ku tenê ji min re bibêje ka em bi rastî, lanet, diçin ku derê.

Sîcîlya beşek ji Îtalyayê ye, min got, ji bo wê pasaport ne hewce ye — lê ew keniya û got: ji bo yekî wek te, ku bi parêzgehan, bajarokên biçûk, vî celebê herêmê hîn bûye — heke tu li bajarekî wek Catania, bi milyonek mirovî, winda bibî, qet nebe ew ê karibin bizanin tu ji ku yî û te bişînin malê.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Ev awayê wî bû ku bibêje: sibeh baş Nando, ez li vir im, û ez dizanim ku tu ne rêwiyê cîhanê yî.

Em gihîştin feribotê, û wî ji serî heta binî li min nêrî. Min ji bo vê bûyerê qatekî şîn kiribû, kirasekî şîn ê vekirî, qrawateyeke şîn, pêlavên nû yên ku dikirandin, û min xwe di hemû tiştî de ewle hîs dikir.

Min tiraş kiribû, min yek ji aftershavayên xwe yên klasîk ên Gillette lê dabû, porê min rêkûpêk bû, ruhê min paqij bû — ez bi rastî xemilî bûm. Lê tiştek hişt ku ez rawestim û bifikirim: min dizanî ku tiştek di serê wî de heye, tenê nizanî çi.

Wî milê min girt — em herin barê, qata yekem — ji min re got ku li pey wî werim, û dema ku em gihîştin wir wî ez rasterast kişandim tuwaleta mêran.

Wî ji min re got ku çakêt, qrawate û kiras derxim, rûyê xwe baş bişom û ji wî aftershaveê lanet xilas bibim — wî got ku ew tiştê pîran e, ew tîne bîra wî ya ku kalikê wî lê dida, ewqas bihêz ku hem mêşan û hem jî dapîra wî dûr dixist.

Wî şalekî ascot da min ku li şûna qrawateyê girê bidim, û destmalekê ji bo bêrîka çakêtê min. Paşê wî Casioya min a nû, ya bi hesabkera hundirîn, ji destê min derxist û saetek rasterast ji qutiyê da min — Omega Seamaster, qalikê polayî — ji min re got ku li milê rastê bikim, û bazinekî spî-zîvîn li destê din kir.

Min fikirî ku ev bes e, lê paşê wî şûşeyeke biçûk a parfûma fransî ji bêrîka xwe derxist, pour femme, û ez pê meshandim.

Ev parfûma jinan e, Giorgio, tu çi dikî, bi Xwedê?

Wî ez rawestandim û got: mêr û jin pir caran bêhnên ku ji bo zayenda din hatine çêkirin li xwe didin, ne ji bo bêhna wan, lê ji bo tiştê ku divê bikin. Xem nexwe, tu yê fêr bikî — tenê di vê yekê de bawerî bi min bîne.

Lê ez êdî nizanim ka em diçin kar an te bahaneyek ji xwe re dîtiye ku bêtir ji min re bibêjî li pey jinan biçî — tenê ji min re bibêje.

Ew keniya û got: em diçin kar, em li pey jinan naçin — lê jineke taybet heye ku em rêzê didin navê wê, û tu carî vê ji bîr neke: navê wê Xaltî L'Oréal e.

Dema ku em ji feribotê dakevin hatibû, ku em li Sîcîlyayê bigihîjin bejê — her çend kesî tu carî pasaport ji me nexwest. Kolan paqij bûn, û mirov bi «Lei»ya fermî diaxivîn, lê li malê, li Calabria, me

her tim «Voi»ya kevn bikar dianî. Ev cudahiya yekem bû, dersa min a yekem: em bi rastî li derveyî welat bûn.

Ferdinando